Sportul Magazin

FOTOGRAFIA SPORTIVĂ LA SALON

Privitul fotografiilor este o îndeletnicire plăcută, care poate ușor deveni estetică atunci cînd obiectul supus observației poartă atributele artei adevărate. Situația aceasta caracterizează **cel de al 9-lea Salon internațional de artă fotografică al României**, deschis în sala de expoziții a Institutului de arhitectură din București. Colecția de frumusețe pe care o adăpostește acest salon, cu tradiții în lumea fotografilor, invită la meditație. De la portret pînă la peisaj și compoziție insolită, există în expoziție toate elementele variatei game a artei fotografice. Precum sînt reprezentate toate tehnicile, în albnegru sau color, pînă la prețiozitatea pozei solarizate.

Ce loc ocupă în acest tot fotografia cu subiect sportiv ? După datele statistice, proporția cantitativă este normală, ea exprimînd (prin cele aproximativ 20—30 de unități) valoarea sportului în ambianța socială, ca și virtuțile estetice ale tabloului sportiv, cu tot ce comportă el ca frumusețe, dinamism, plasticitate.

Vizitatorul expoziției va remarca ușor predilecția fotografilor pentru peisajul acvatic, care dă proporția cea mai mare de exponate cu subiect sportiv. Iată canoele lui **Günter Matz** (R.D.G.), bărcile cu pînze și în fundal un 4+1 pe apă al lui **Leopold Muth** (Austria), catargele lui **Jan Netzel** (Polonia), caiacul de patru sau dramaticul moment (color) dintr-o cursă de slalom nautic ale lui **Gert Stephan** (R.F.G.). Fotbalul e și el acasă printre fotografi : **Luciano Moura** (Brazilia) intitulează „Speranță" crochiul copilului pe plajă așezat pe o minge cu inscripția „Mundial". **Ștefan Vilidar** (România) ne oferă un portar descumpănit ; „Regret că nu am intervenit...", iar **Dumitru Costea** — șirul de picioare bălăbănite intitulate „Suporteri". Scenele de iarnă sînt, de asemenea, prizate : „Patinatoarea" lui **Tadeusz Gabor** (Polonia), „Pe pîrtia de schi" — **Marie Luise Oertel** (R.F.G.) și cursa de săniuțe a lui **Theodor Feneberg** (R.F.G.). Au mai pasionat pe artiștii fotografi : tenisul (un portret solarizat „Ion al nostru" de **Nicu Dan Gelep**), gimnastica, judoul, motociclismul, atletismul (destul de puțin !), cursele de cai, ciclismul etc.

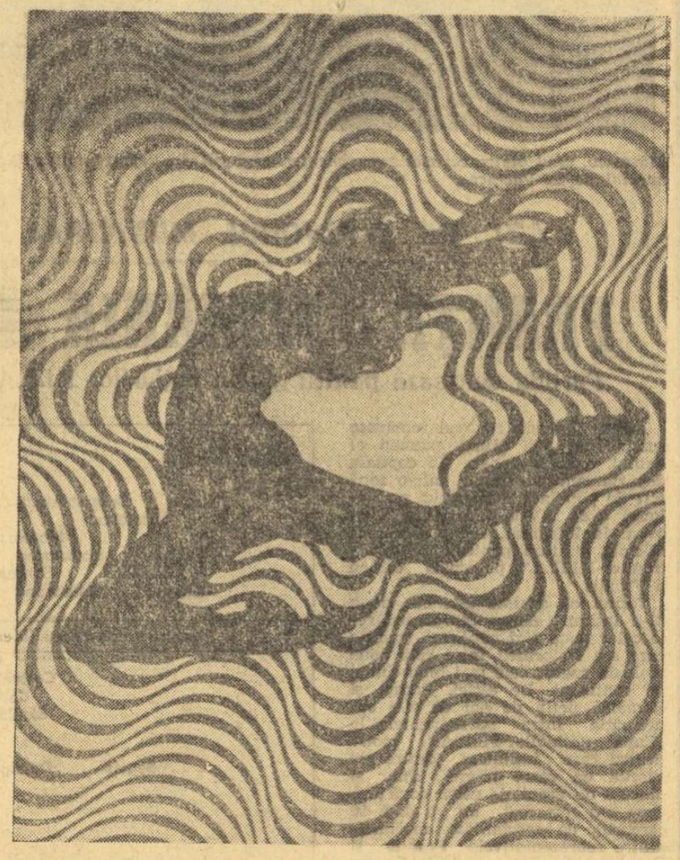

Să menționăm printre expozanți pe colegul nostru **Ion Mihăică**, cu două piese, printre care vestita „Sport și grație" pe care o reproducem alăturat, din nou, cu multă plăcere.

Victor BANCIULESCU

RECORD MONDIAL ?

114 p, înscrise de un singur jucător într-un meci de baschet !

Antrenorul Günther Mahler ne-a declarat că elevul său nu a avut intenția de a stabili un record. Totuși, în condiții obișnuite de joc, baschetbalistul Ioan Uglai, de la Școala sportivă Satu Mare (elev în clasa a XII-a a Liceului „Mihai Eminescu"), a înscris 114 puncte, cifră pe care nu ținem minte să o fi întîlnit în vreo cronică sportivă la noi în țară sau peste hotare.

Evenimentul s-a petrecut în meciul Școala sportivă Satu Mare — Liceul industrial Oradea (seria a III-a a campionatului republican școlar și de juniori), încheiat de asemenea cu o cifră astronomică : 171—31.

223 KM PE ORĂ, CU BICICLETA !

Revista „SPORT ILLUSTRIERTE" din München publică un interesant articol privind recordul fantastic realizat pe o bicicletă cu antrenament mecanic, de către **dr. Allan Abbott**. Iată cîteva amănunte legate de stabilirea recordului (223,12 km pe oră) și de construcția bicicletei, publicate de revista mai sus amintită.

„Ciclistul a descălecat din șa, întrebînd șoferul automobilului : **Ei, am reușit ? Da** — a fost răspunsul. Kilometrajul electronic a înregistrat o viteză de 223,12 km pe oră ! După această mare performanță, autorul noului record al lumii, fizicianul american, dr. Allan Abbott, în vîrstă de 29 de ani, a replicat : **Nici nu mi-am dat seama de marea viteză avută în spatele Chevroletului. Mergeam ca și cum aș fi fost tras de o sfoară...**

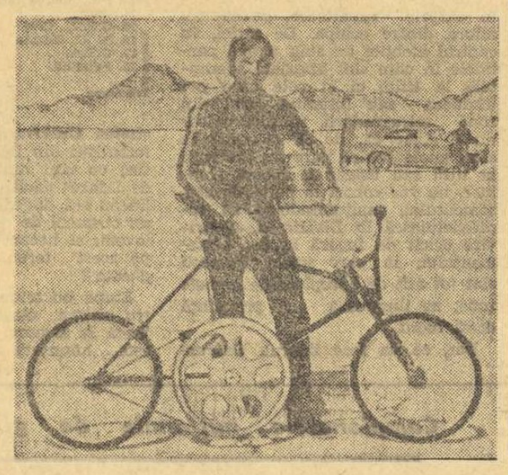

Dar isprava fizicianului din Bernardino (statul Utah — S.U.A.) nu a fost atît de simplă cum s-ar părea la prima vedere. Timp de peste 6 luni el s-a antrenat asiduu, împreună cu Barry de Vries, conducătorul unui automobil Chevrolet-Sedan care poate dezvolta o viteză de peste 240 km pe oră". Pentru ca vechiul record, deținut de francezul Jose Meiffret din 1962 cu 204,89 km/oră, realizat în spatele unui Mercedes, pe autostrada Würzburg-Kassel, să fie depășit, trebuia să îndeplinesc două condiții — spune Allan Abbott. Prima : să am o bicicletă solidă, cu un angrenaj adecvat marilor viteze. Munca a fost grea și costisitoare. Pinionul mare care acționează pedalele are un diamentru de 42 de centimetri, așa încît pînă la o viteză de 80 km/oră este imposibil să ai forța necesară urnirii din loc a pedalelor. A doua condiție care trebuia îndeplinită era determinată de automobilul din față : dezvoltarea treptată a unei viteze mari, sincronizată cu viteza pe care o puteam realiza pe bicicletă. La primele antrenamente mașina a fost atît de mult solicitată încît s-a spart blocul motor, reparația costîndu-mă o mare sumă de bani... În fine, Chervroletul-Sedan trebuia în așa fel construit încît să creeze în spate vidul necesar pentru dezvoltarea vitezei pe bicicletă.

Este interesant de remarcat că bicicleta are două roți mici (de scuter — cu cauciucuri relativ subțiri), cadrul este construit dintr-un metal extrem de rezistent numit titan, iar roata din față este prevăzută cu un amortizor. Bicicleta cîntărește 13 kg., fiind cu 4 kg mai ușoară decît cea folosită de fostul recordman mondial Meiffret.

Tentativa a avut loc la 27 septembrie, pe pista de sare amenajată pe fundul fostului lac de la Bonneville. Pînă la viteza de 80 km pe oră Abbott s-a ținut de bara din spate a mașinii, pentru că pedalele nu se puteau acționa din cauza marelui angrenaj. Apoi de la această viteză, Abbott a început să pedaleze într-un ritm din ce în ce mai intens. La 200 km, șoferul mașinii, Barry de Vries, îl întreabă prin microfon : **Cum merge Allan ? Mai poți ?** Au urmat cîteva pedalări puternice și cronometrul a marcat 223,12 km... Tentativa a reușit !

După două zile, în atelier, Abbott, proaspătul recordman mondial își punea la punct bicicleta, în curînd va avea loc o nouă tentativă. „Sper să ating 250 kilometri pe oră..."

— Scuzați, din cîte bănuiesc, sînteți de prin partea locului...

Atenție la rugbyul din America de Sud !

Argentina — forța nr. 1 în sportul cu balonul oval

Europa ignorează că în țările Americii de Sud există o mișcare rugbystică cu cîteva zeci de mii de jucători, care activează în campionatele naționale din Argentina, Brazilia, Chile, Paraguay și Uruguay. Sînt însă puține informațiile publicate în ziarele europene, și de aceea o evaluare exactă a acestei forțe rugbystice nu a fost făcută periodic, provocînd surprize, așa cum s-a întîmplat cu victoriile selecționatei argentiniene asupra rugbyștilor români. Cum argentinienii vor evolua în România, într-un viitor apropiat, consider că aceste rînduri pot servi de reper pentru alcătuirea programului de pregătire, în vederea viitorului contact cu echipa Argentinei.

„TURNEUL CELOR 5 NAȚIUNI" ÎNTR-O ALTĂ ÎNFĂȚIȘARE...

Cea de a șaptea ediție, a „sud-americanului" de rugby a avut loc la Sao Paulo (Brazilia) între 13 și 21 octombrie. Au participat cele cinci țări menționate mai sus ; altfel spus, o replică la „Turneul celor 5 națiuni", din apusul Europei. În toate edițiile precedente ca și în cea de anul acesta, Argentina a cucerit titlul fără dificultate, fiind țara cu rugbyul cel mai dezvoltat din America de Sud.

Sistemul de joc argentinian poate fi sintetizat ca o combinație între jocul de înaintare sud-african și jocul pe treisferturi în stil francez. Cu ani în urmă, argentinienii erau meșterii jocului de tip britanic, contînd pe înaintași înalți și puternici și pe jucători de 3/4 mai puțin tehnici. Dar un turneu al argentinienilor în Africa de Sud a modificat sistemul de joc : argentinienii au ales combinații de grămadă în genul celor indicate de dr. Dane Craven, unul din marii teoreticieni ai rugbyului sud-african și mondial. De pildă, pentru linia de treisferturi s-a optat pentru stilul francez, ca urmare a indicațiilor date de propriii conducători ai rugbyului francez care au fost la Buenos Aires. Explicația stilului combinat apare justă. Argentinienii sînt latini, cu mult temperament. Era oarecum nefiresc să rămînă fideli școlii britanice.

ARGENTINA — FORȚĂ DOMINANTĂ ÎN SPORTUL CU BALONUL OVAL

Din numeroasele discuții avute cu antrenorul **Angel Guastella**, cu jucătorii **Eduard Morgan, Arturo Jurado, Roberto Matarazzo** etc., reiese că selecționata Argentinei are un sistem de lucru extrem de metodic. Sînt aleși jucătorii cei mai dotați din punct de vedere tehnic și, în scurtele perioade de pregătire se pune la punct sistemul tactic și perfecționarea pregătirii fizice.

Ideea de joc este o circulație rapidă a balonului. Cum, odată cu introducerea noilor reguli, înaintașii fac eforturi mai reduse la grămadă, ei se rezumă la cucerirea balonului fără eforturi inutile, participînd la jocul deschis și acoperind partea opusă a terenului ocupat de linia de 3/4. Înaintașii sînt înalți, au greutatea ideală (cel puțin 5 din cei 8 cîntăresc peste 90 kg), iar treisferturile posedă o forță explozivă remarcabilă, sprintînd aproape perfect pe 25 metri.

În general, jucătorii argentinieni obișnuiesc să scoată repede balonul din grămezi. Dacă nu există condiții, ei creează „moolul", curăță terenul și lansează linia de 3/4. Pasele decurg cursiv. Ei execută maximum o „pasă înșelătoare" care să tempereze zelul apărătorului advers și apoi balonul „curge" spre aripă. Cel mai bun jucător ni s-a părut **Eduardo Morgan.** Morgan are intuiția atacului, aleargă perpendicular pe linia de fund, execută corect „pasul lateral" (side step) ca să evite adversarul, bate rar cu piciorul și fie că intră personal, fie că lansează aripa, așteaptă repasarea. În același timp, Morgan atinge perfecțiunea în loviturile de picior. În meciul cu Paraguay, de pildă, pe care argentinienii l-au cîștigat cu 98—3, Morgan a marcat 50 puncte, totalizînd încercările și loviturile de picior așezate.

Aripa **Alexandro Altberg,** este tipul clasic de alergător, rapid și decis. Înlocuitorul său, **Gradin,** este mai oportunist, făcînd incursiuni pline de fantezie, dar hotărîte. Un alt jucător care a impresionat este **Arturo Jurato,** sigur pe balon, cu lovituri de picior lungi și eficiente.

În mai toate jocurile, argentinienii au arătat tendința de joc la mînă. Rareori bat mingea cu piciorul.

În rezumat, o echipă dinamică, care preferă jocul deschis, dar care știe să se și apere, atunci cînd este pusă în dificultate. **Dacă ar fi necesară o comparație cu echipele europene, sîntem înclinați să apreciem că XV-le Argentinei se află la nivelul echipei României, cu un mic avantaj pe linia de 3/4.**

URUGUAY ȘI CHILE — A DOUA FORȚĂ ÎN RUGBY

Cu cel puțin trei clase inferioare, selecționatele Uruguayului și Chile, alcătuiesc grupul doi al echipelor sud-americane. Chile conteză pe o grămadă de circa 800 kg și mizează totul pe forța și duritatea acestui compartiment. Se efectuează atacuri compacte, balonul se poartă pînă aproape de linia de fund și de acolo se lansează linia de 3/4. **Michel Hurley,** mijlocașul la deschidere, uzează mult lovitura de picior căzută (drop-goal), iar **Marsando** constituie omul de bază pentru a finaliza „încercările", fiind un jucător destul de îndemînatic în fente și „pas lateral".

Uruguay are o echipă puțin cam îmbătrînită. De pildă, d-rul **Andrei Pollak** a jucat de cinci ori în campionatul sud-american. Are, deci, 10 ani de experiență internațională la cei 34 pe care i-a împlinit. Dacă au învins Chile, cu 13—10, după ce au fost conduși cu 10 la 7, acest fapt se datorește marii experiențe a jucătorilor. Contra Braziliei au fost gata să piardă cu 6 la 4, dar în opt minute au marcat 12 puncte, învingînd cu 16 la 6...

În sfîrșit, Brazilia și Paraguay formează a treia forță, cu o mică superioritate a brazilienilor pe linia de treisferturi. Aceste ultime două formații au însă jucători foarte tineri. Brazilia, cel puțin, care pînă acum a fost alcătuită sută la sută din jucători englezi, scoțieni, japonezi și francezi, a ajuns să aibă o majoritate de brazilieni care a învățat jocul abia în ultimii ani. Paraguay, cu jucători rapizi, tineri, păstrează bune șanse de progres.

Aceasta este imaginea rugbyului sud-american, în lumina unei competiții care a evidențiat un aport substanțial la propaganda acestui sport, într-o zonă a lumii unde fotbalul continuă să domnească. Dar, totul indică că rugbyul cucerește încetul cu încetul, tineretul universitar și va putea, în următorii ani, să concureze cu rugbyul european...

PEDRO VILLA

Sao Paulo, noiembrie

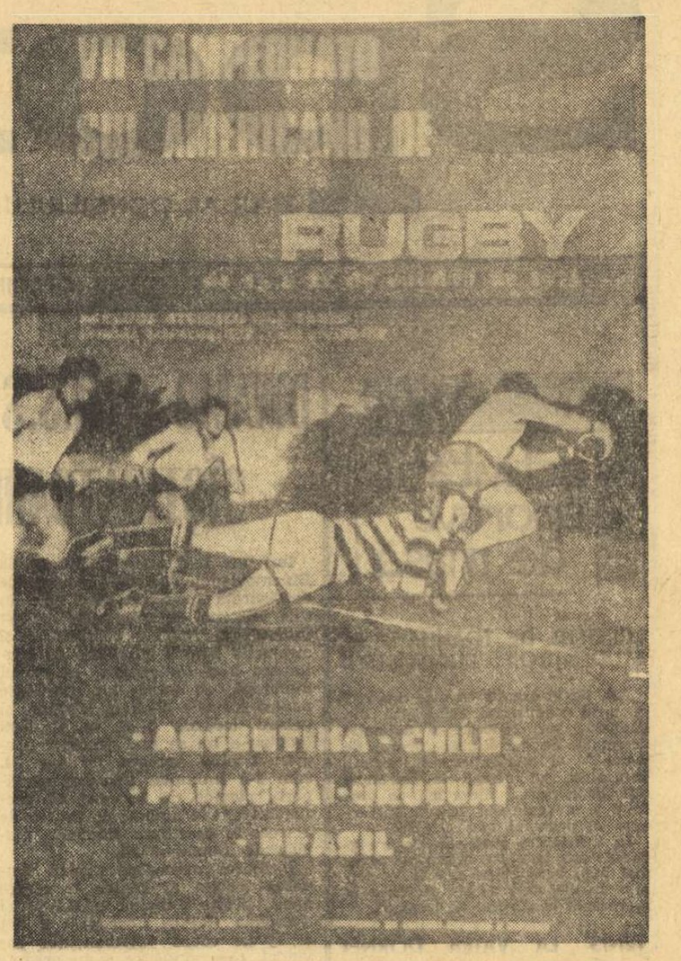

NOTA 10, CĂPITANULUI DE ECHIPĂ

Era în pauza meciului revanșă dintre reprezentativele de handbal junioare ale României și Ungariei. În prima partidă, sportivele noastre obținuseră o frumoasă victorie, cu 14—10, dar de această dată oaspetele erau decise să cîștige. Ele reușiseră să conducă pînă în ultimul minut al reprizei I cînd România a egalat : 6—6.

În drum spre cabină, jucătoarele au fost oprite o clipă de căpitanul echipei, Rița Florea. Aceasta le-a spus pe un ton care nu admitea ripostă : **„Nimeni nu vorbește în vestiar. Să nu dați vina una pe alta. Sîntem vinovate fiecare dintre noi, așa că trebuie să tăcem din gură !"**

Reporterul, care și-a fumat țigara aproape de ușa vestiarului în care se afla echipa României, a avut ocazia să-și dea seama de atmosfera din cabină. De-a lungul întregii pauze, s-au auzit doar două voci calme — ale antrenorilor — care dădeau indicații. Reproșuri — deloc ! Apoi, fetele au ieșit și, parcă mai îmbujorate, s-au îndreptat în tăcere spre teren. În repriza secundă au jucat mult mai bine, dar pînă la urmă victoria a revenit tot oaspetelor. În sport nu poți cîștiga întotdeauna ! Și atunci la ce ar folosi reproșurile ? Noi am prezentat, totuși, această întîmplare din lumea juniorilor pentru că asupra ei pot reflecta și sportivii mai... mari !

— **al. h.** —

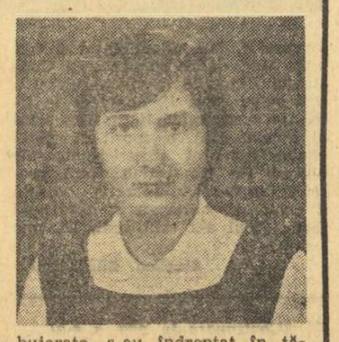

DE PE PISTELE DE ATLETISM, PE TERENURILE DE FOTBAL

În ultimii ani, devenise aproape o tradiție ca titlul de golgeter al campionatului Diviziei A să fie oferit Craiovei, de către „tunarul" Oblemenco. În acest campionat, însă, șuterul craiovean a avut un start mai slab, și cei din Bănie întrasera la ginduri. Dar, iată, peste noapte, pe locul întîi în clasamentul golgeterilor, a apărut tot un fotbalist craiovean, Iuliu Bălan.

Stăm de vorbă cu acesta, despre jocul cu Standard Liege, încheiat cu cîteva minute înainte.

— Ți-ai făcut datoria și astăzi. Le-ai marcat un gol belgienilor...

— Acest mic succes personal a însemnat prea puțin în lupta pentru calificare. Dacă l-aș fi avut și pe Oblemenco alături, sînt sigur că presiunea noastră la poarta belgienilor s-ar fi materializat în goluri. Păcat...

— Am aflat că, în urmă cu cîțiva ani, puteai fi întîlnit pe pistele de atletism, și nicidecum pe terenurile de fotbal...

— Este adevărat. Primele performanțe sportive le-am obținut ca atlet. Am fugit suta de metri în 10,9 secunde, iar pe 200 de metri am realizat timpul de 22,5 secunde. Nu grozav, desigur, în comparație cu rezultatele internaționale, dar suficient, în 1967, pentru a ocupa locul al doilea, la campionatele republicane de juniori desfășurate în acel an la Cluj. Atletismul, în general, și sprintul, în special, m-au ajutat să pătrund în fotbal. Primul post : pe aripă, acolo unde poți fugi în voie, unde nu-ți ațin calea atîția adversari. Și, dacă picioarele sînt sprintene... Mai tîrziu, s-a constatat că am și șut astfel că am fost mutat în centru.

— Ai înscris în acest campionat 11 goluri și ai realizat, în meciul cu C.F.R. Cluj, o performanță notabilă : trei goluri.

— Meciul acela cu C.F.R. Cluj o să rămînă în amintirea mea, nu numai pentru aceste trei goluri. În acele momente fierbinți pentru mine, am primit și vestea că soția mea mi-a dăruit o fetiță. Este al doilea copil al nostru. Mai avem un băiețel de trei ani și jumătate, pe care Universitatea Craiova poate conta de pe acum.

Bălan ne vorbește apoi, plin de entuziasm, despre proiectele sale sportive și... nesportive :

— Am 24 de ani. Sînt electrician și, anul acesta, termin școala, la seral. Pe urmă, voi da examenul la I.S.E. Dar, vreau să spun ce gînduri am și pe plan sportiv.

— Chiar am vrea să știm ce crezi despre acest campionat ? Cum se va termnia el ?

— Nu vom mai „galopa" pe potou, ca anul trecut. Publicul nostru, care ne înconjoară cu atîta dragoste, umplînd stadionul pe orice vreme, merită această satisfacție. Sînt convins că, în acest an, Craiova va cîștiga ambele titluri. Și pe cel de campioană, ca și pe cel al golgeterilor. Că învingătorul voi fi eu sau Oblemenco, nu știu. Ceea ce știu, cu siguranță este că el va fi din Bănie !

George MIHALACHE

NAIADELE AU ȘI UN CAMPIONAT MONDIAL

Înotul artistic are și un campionat mondial. Cel mai tînăr sport acvatic ne impune o competiție supremă și... super-vedetele sale. Apreciind frumusețea show-urilor în piscină (ne amintim cu plăcere, dar și cu regret, că în urmă cu mai mulți ani aveam și noi prilejul de a asista la asemenea demonstrații în bazinul de la Tineretului sau în cel de la Lido) cîțiva entuziaști, printre care olandezul J. Armbrust, nord-americanul D. Kane sau canadianca Dorothea Smith au organizat, în urmă cu aproximativ 15 ani, primele concursuri. Acestea s-au bucurat de mult succes, mai întîi în S.U.A. și Canada. Curînd ideea avea să „prindă" și pe alte continente.

La Belgrad, înotul artistic, sau sincronic cum să ne exprimăm mai corect, avînd în vedere că tinerele sportive sînt apreciate nu numai pentru frumusețea programului oferit, dar și pentru precizia mișcărilor perfect sincronizate în ritmul unei melodii, a atras mii de spectatori în tribunele de la Tasmajdan. Pentru titlul suprem la individual s-au întrecut 85 de fete, care puteau candida în același timp și la cel de „Miss C. M. Belgrad '73", în concursul de perechi (două înotătoare evoluează simultan, mișcările lor fiind sincronice) — 64 de sportive, iar în cel pe echipe (formate la alegere din patru sau opt înotătoare) — 11 țări.

Naiadele din reprezentativa S.U.A., primul ansamblu campion al lumii. A doua, de la dreapta la stînga, Teresa Anderson

A fost un veritabil festival al frumuseții, într-un pastel de culori (efectele de lumină fac parte integrantă din acest spectacol) armonios împrăștiate pe fondul albastru al apei din piscină. Și totul se desfășoară în ritmul celor mai variate melodii. Nici nu știi pe cine să remarci : pe studenta americancă Teresa Anderson, adevărată naiadă în costumul cu paiete fosforescente, pe canadianca Jojo Carrier, de-a dreptul fermecătoare, sau pe surorile Makako și Yasuko Fujiwara, venite din țara soarelui răsare unde există 7 200 de asemenea ansambluri !...

Arbitrii, instalați în scaune înalte (ca la tenis și volei) au elementele lor de apreciere, care scapă la prima vedere spectatorului neavizat, și punctează pe aceste zîne ale apei cu note de la 1 la 10. Avem așadar și clasamente, dar oare cui folosesc ele ? Totul este atît de frumos, încît aplauzele permanente răsplătesc atît pe învingătoare, cît și pe ultimele clasate. Pe cînd un asemenea spectacol și în țara noastră ?

Adrian VASILIU

RĂSPUNDE Don Poștaș

LUCIAN URLEA. PAȘCANI. Așadar, aveți o colecție bogată de fotografii sportive, de care v-ați hotărît să vă despărțiți. Și cînd mă gîndesc cîți ați fugit după ele ! Dar, așa sînt pasiunile : trecătoare. Adresa dv. : str. Mihai Kogălniceanu, bloc C 2 11, Scara B, etajul I, ap. 6. Să vă spun sincer, nu-mi dau seama cui fac un serviciu : dv., sau celor care se întrec în a strînge astfel de fotografii ?

NICOALE STANCIU, COMUNA SAGEATA. Petrolul a cîștigat de patru ori campionatul țării. De trei ori, sub actuala denumire și o dată, sub titulatura de pe vremuri a acestei echipe : Juventus București. Căci, arborele genealogic al Petrolului își are înfipte rădăcinile în București. Transbordarea la Ploiești a avut loc în anul 1952.

MIHAI TITOIU, CRAIOVA. „Vă rugăm a ne comunica dacă, din anul promovării în Divizia A, Universitatea Craiova a cîștigat vreun punct pe stadionul din Bacău ?". Craiovenii au pierdut, cu regularitate, la Bacău. Dar n-ați găsit și dv. un alt moment pentru a pune această întrebare, decît acum, cînd Universitatea Craiova joacă din nou la Bacău ? Oricum, liniștiți-vă. La fotbal, nu te poți baza numai pe... tradiție ! Dar dacă știu și băcăuanii acest lucru ?

VICENȚIU CRACIUNESCU, COMUNA POTCOAVA. „Să presupunem că un jucător este în jumătatea de teren a echipei adverse și, executînd o repunere în joc a mingii, de la margine, deci cu mîinile, trimite balonul direct în poarta adversă. E gol ?". Nu. E aut de poartă.

IOSIF BOTA, COMUNA AUREL VLAICU. „Sînt un înfocat suporter dinamovist. Mai eram încă amețit de bucuria acelui 11—0 din fața „Cruciaților", cînd a venit acel 0—1 cu Universitatea Cluj". Probabil că la fel de amețiți, ca și dv. de acel 11—0 au fost și jucătorii dinamoviști Spuneți că aveți 14 ani. Pregătiți-vă pentru o îndelungată viață de suporter, plină de necazuri și de decepții. Faceți un schimb de experiență și cu suporterii celorlalte echipe !

M. GHEORGHE, TIMIȘOARA. „După ce l-a învins pe Smith, la premiere, deschizînd cascta ce i-a fost înmînată, Ilie Năstase a aruncat cu ceva în sus. Cu dolari ?". Nici gînd ! Cu bomboane de ciocolată, al căror ambalaj imită bancnotele. După cum vedeți, un fel de bani de ciocolată, care nu sînt primiți nici la autobuz, decît cel mult, ca un gest de atenție față de taxatoare...

MATEI BANU, PLOIEȘTI. Regulamentul nu face nici o deosebire între intenția de lovire și materializarea acestui gest. Ca atare, ca să spunem așa, arbitrul N. Rainea este „acoperit" pentru eliminarea din joc a lui Zamfir în meciul de la Tîrgu Mureș ! Asta nu înseamnă, însă, că întrebarea dv. nu-și are locul : tot așa ar fi procedat Rainea, dacă aceeași infracțiune — intenție de lovire — ar fi săvîrșit-o un jucător al gazdelor ? Ținînd seama de felul cum cîntărește, în general, arbitrii greșelile gazdelor și cele ale oaspeților, sîntem înclinați să vă răspundem că nu !

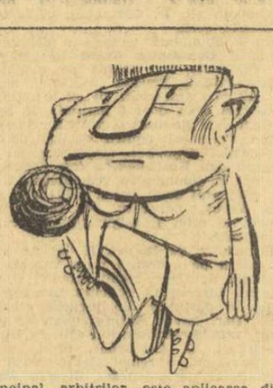

De altfel, ceea ce li se reproșează, în principal, arbitrilor, este aplicarea diferențiată a regulamentului de joc. Evident, N. Rainea, care este unul din bunii noștri arbitri, ar putea spune că acestea sînt simple speculații. Am fi mulțumiți dacă, prin maniera lor de arbitraj, N Rainea și alți arbitri ne vor arăta că n-am avut dreptate făcînd aceste speculații...

FELIX SASU, DEVA. Regret, dar v-a trădat memoria : în ediția 1970—71 a campionatului Diviziei A, Dinamo a învins pe U.T.A., la Arad, cu 2—0, nu cu 2—1, ambele goluri fiind marcate de Bataciiu.

UN GRUP DE SUPORTERI PLOIEȘTENI. Într-adevăr, cele scrise de **Gheorghe Giurgiu,** redactor la ziarul „Steaua roșie" din Tîrgu Mureș constituie o mărturie prețioasă : „Apoi, de ce n-am recunoaște, formația ploieșteană a avut în arbitrul N. Rainea un adevărat adversar. El nu a ținut seama deseori — la pozițiile de ofsaid — de semnalizările tușierilor Bădulescu și Butea, lăsînd jocul să curgă în defavoarea echipei oaspe. Cu toate aprecierile de care se bucură în rîndul cavalerilor fluierului, pe parcursul întîlnirii, N. Rainea a prestat un arbitraj care a favorizat, indiscutabil, echipa locală". Dacă așa vorbesc cei din Tîrgu Mureș, nu este greu de ghicit ce spun cei din Ploiești !

Ilustrații : N. CLAUDIU